

Неволно вспомявашъ изрѣчението на Мамая. «Великъ е руския Богъ!» Прѣди да стигна града, заминахъ спрѣлия обозъ на Брянския полкъ; той се конвоира отъ стария ми другаръ по пажеския корпусъ и мой съслуживецъ въ време на сърбско турската война, Молостова, човѣкъ съ безупречна храбростъ, той е типъ на настоящи рицаръ; такива сж малко! Поспрѣхъ колата, да си побжримъ малко; мене ми бѣше още по интересно, защото Брянския полкъ вземалъ участие въ преминаването на Дунава, за което азъ още не съмъ можалъ да чуя отъ очевидци и дѣйствующи лица. Обаче, полка билъ въ втората линия и за това на Молостова било трудно да си даде правилна смѣтка за общия вжрежъ на боя. При преминаването падналъ мъртавъ единъ отъ познатитѣ ни, поручикъ Брянвъ: като подавалъ примѣръ на храбростъ, той надминалъ цѣпъта и получилъ 9 штикови рани. Молостовъ твърдѣ хвали войницитѣ.

Като пресѣдяхъ съ него до единъ часъ, побързахъ да стигна обоза и около 4 часа по пладнѣ влѣзохъ въ старата столица на българскитѣ царе.

Да се сжи за характера на българско турски градъ, още отъ влизането въ него, е твърдѣ трудно, затова защото веднага тржгвашъ по тѣсна крива улица и нищо друго освенъ тая улица не виждашъ; а за да се запознаешъ съ града, трѣбва, слѣдъ като изходишъ всичкитѣ улици, да се отдалечишъ на известно разстояние и да се нагледашъ отъ далечъ. Тѣй и въ дадения случай; разположеното на стѣпала, надъ скалистия издигватъ брѣгъ на Янтра, Търново, найповечъ, ако на него гледашъ отъ габровския пѣтъ, той бие въ очи съ свойга оригинална хубостъ, а влѣзни въ него, ще се раскаешъ. По случай на идването на Великия Князь, града бѣше накиченъ съ вѣнци отъ цвѣта и вензели на царя и на августейшия главнокомандующи, а населението излѣзло на улицата въ празнични дрѣхи. Дуѣхитѣ на женитѣ — гражданки, облѣчени по европейски, отличаватъ се съ пѣстрина и блѣскъ на цвѣтоветѣ. Момитѣ и женитѣ, като се стараяха да изкажатъ на русситѣ свойтѣ симпатии, раз-